

Jeg gjorde kun disse Bemærkninger for at fremhæve, at det er en Fordom, som mange Mennesker have, naar de tro, at dette Formueskæftfab er Noget, uden hvilket man ikke kan tænke sig et lykkeligt Hæstfab. Jeg tror ogsaa, at man gjerne kan tilsvie, at endogaa vort eget Lands Erfaring slet ikke kan paaberaabes i den Henseende. Der er intet Menneske, der har paastaat — jeg har aldrig hørt det — at Erfaringen har vist, at Forholdet var mindre godt i de Hæstfaber, hvor der var indgaaet en Hæstpagt fra Begyndelsen af, end i andre Hæstfaber; det er ikke mig bekendt, at man nogenstunde har gjort den Sagttagelse. Der er ligeledes blevet mindet om en anden Ting, som jeg har sagt tidligere, og det er en Ting, som jeg gjentagne Gange har sagt og har erkjendt. En af de ærede Sekretærer (H. Chr. Hansen) har nemlig sagt, at jeg ved en tidligere Leilighed har ytret, at, naar man vilde forsløge den fulde Konsekvents i den Tanke, som Lovforslaget hviler paa, burde der opstilles en Regel om, at Husfruen af dette Sær- erhverv var forpligtet forholdsvis at bidrage til Mandens og Børnenes Underhold. Jeg har ganske rigtig flere Gange gjort opmærksom paa, at det var en Indvending, man kunde gjøre mod Lovforslaget, men jeg har ogsaa altid tilføjet — og den Omstændighed, at der hørken her eller i det andet Thing, er stillet noget Endringsforslag i den Retning, synes i saa Henseende at give mig Ret — at jeg ikke troede, at denne mere theore- retiske Indvending havde Stort at sige praktisk tal, fordi jeg antog, at Erfaringen har vist og vil vise, at det vil være ganske sjældent, at en Husfru skulde vegre sig ved at anvende sit Sær- erhverv til Bedste for sig og Børnene og den almindelige Husholdning, og, hvis det behøves, ogsaa til Manden selv. Jeg tror, at, naar man vil dømmе om disse Spørgsmaal, om hvilke man kan disputere til Dømedag, om det er almindeligt, at Konen behandler Manden slet, eller at Manden behandler Konen slet, maa man dog erkjende, at det netop i de lavere Klasser er meget hyppigere, at Manden bruger sit Erhvervede til Svir og Slegt, end det nogenstunde vil være, at Konen ikke skulde anvende sit Erhverv til sin og Børnenes Underholdning og i det Hele til Støtte for Familien. Jeg kan derfor kun gjentage det, som jeg egentlig betragter som det, jeg hovedsagelig ønsker at gjøre gjældende her, nemlig at jeg meget maa fraraade Endringsforslaget under Nr. 1, at jeg, naar det skulde blive vedtaget, maa reservere mig min hele Stilling til Loven, som efter min Mening derved vil faae paatrykt en helt anden Karakter og komme til at stille et nyt og farligt Princip op, og at jeg saaledes maa fraraade Alle dem, der ønske at fremme Sagen, at stemme for dette Endringsforslag.

At de, der overhovedet ere mod Sagen, ville stemme mod Lovforslagets Vedtagelse, er en Selsølgje, det kan jeg ikke forundre mig over; om Nogen vil gjøre sig skyldig i den Inkonsekvents at stemme for Endringsforslaget Nr. 1 og dog for Lovforslagets Vedtagelse, det maa jeg overlade til dem selv.

Formanden: Den ærede 5te Landstingsmand for 3die Kreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Rump: Saafremt den ærede Justitsminister med sin Bemærkning om dem, der ville stemme baade for det første Endringsforslag og for Loven, uanset de juridiske Betænkkeligheder, de nærede, mulig maatte have tænkt paa mig, svæver han i en Bildfarelse. Det er min Agt, og har hele Tiden været det, at stemme for Endringsforslaget, men tillige at stemme mod Loven. Mine juridiske Betragtninger omfattede Lovforslaget i alle dets Anvendelser, altsaa ogsaa for det Tilfælde, at Forslag Nr. 1 blev vedtaget. Mine Bemærkninger til Endringsforslag Nr. 1 gif kun ud paa, at jeg vilde finde Loven taaleligere, naar det blev vedtaget, og det af en dobbelt Grund, dels fordi den blev indskrænket til det virkelig praktisk For- nøbde, nemlig til det Tilfælde, hvor Konen ikke lever sammen med Manden, dels fordi man derved undgif den Fare, som jeg særlig fremhævede under 1ste Behandling, at Hæstfabellerne, naar de levede sammen, bleve enige om at benytte Loven til at forurette deres Kreditorer. Den høitærede Justitsminister synes at mene, at dette var Noget, der ikke vilde være meget praktisk, eller at Kreditorerne maatte i ethvert Fald tilskrive sig det selv, naar de ikke benyttede Lovens Bestemmelse og sit Husfruen til at give sit Samtykke. Jeg tror ikke, at den paagjældende Passus i Lovforslaget indeholder nogen særlig betryggende Garanti for Kreditorerne. Den høitagede Justitsminister fremhævede blot Tilfælde, hvor der bliver Tale om at oprette skriftlig Kontrakt. Men der bliver hele det store Omraade tilbage, hvor der ikke oprettes skriftlig Kontrakt, nemlig Kontraheringen i den daglige Samhandel. Jeg tillader mig at betovile, at Loven vil føre til, at nogen Urtekræmmer eller Bager, til hvem en Mand i en lignende Situation som den, Lovforslaget forudsætter, henvender sig for at faae Kredit paa Kontrabog, vil sige: „Sa, men først maa jeg faae Samtykke fra Deres Kone.“ I saa Fald vil Manden naturligvis sige: „Tat, saa gaar jeg til en anden Urtekræmmer eller Bager.“ — Den høitærede Justitsminister omtalte de juridiske Betænkkeligheder, som ere bleone fremhævede. Mine Bemærkninger gif egentlig ikke ud